

[Hans Hansen (Rørby).]

Vi staar over for en ny Tid, hvor vel nok gamle Fordomme maa falde for Nutidens Udvikling. Vort Land er kun et lille Land, og vi kan ikke og skal ikke gøre os gældende udadtil ved Vaabenmagt. Vi skal ikke gøre os gældende dér, hvor Kanoner og Giftbomber spiller op til Koncert, vort Land har kunnet hævde sig i Storhed paa anden Maade. Vi maa tage Fredens Syssel op, og her har vi Betingelser. En stærk Stat til Varetagelse af Retsværn og til at skabe Respekt med Magt bag ved Retten, som sikrer den personlige Frihed og forhindrer, at nogen tiltager sig Forrettigheder, en fri og handledygtig Befolkning, der kan bære vort Lands Navn ud over Verden — det er, hvad vi skal stræbe imod. Thi et Lands Størrelse er lykkeligvis ikke afhængig af Landets Omraade eller Landets Folketal, men beror mere paa Kvaliteten af Folkekarakteren, og her er jeg enig i, at vi alle maa prøve paa at gøre vort Land til et stort Land paa de Omraader, hvor vi virkelig kan gøre det stort.

Aksel Larsen: Det har i den forbigangne Sommer ikke manglet paa mørke Profetier med Hensyn til den nærmeste Tids økonomiske Udvikling i Danmark. Vi har ved forskellige Lejligheder hørt Ministrene tale — f. Eks. Statsministeren paa De samvirkende Fagforbunds Generalforsamling og Indenrigsministeren paa de sjællandske Husmænds Sendemandsmøde — i meget mørke Toner og forkynde, at det var nødvendigt, at vi spændte Livremmen ind, det var nødvendigt, Arbejderklassen var beredt til at bringe Ofre, og det var nødvendigt, at Landbruget lærte at sætte Tæring efter Næring, ellers kunde man risikere, at en økonomisk Katastrofe ramte det hele.

Det maa erkendes, at disse mørke Profetier tilsyneladende modsvares af de rent øjensynlige Kendsgerninger. Arbejdsløsheden stiger — stiger i et saa rivende Tempo, saa man i Modsætning til dengang den faldt og da man offentliggjorde Arbejdsløshedstallet hver Uge, nu kun offentliggør dette en Gang om Maanedene og i Regelen endda med en betydelig Forsinkelse. Ikke desto mindre er Arbejdsløshedstallet paa det nuværende Tidspunkt vist 15 000 højere end paa samme Tidspunkt i Fjor, og jeg har erfaret, at meget kyndige Folk, ledende Folk inden for De samvirkende Fagforbund, har forudsagt en Arbejdsløshed i den kommende Vinter paa omkring 200 000. Priserne stiger i et Tempo, saa det er fuldkommen umuligt for almindelige Menneskers Indtægter at

følge med; fra Landbruget lyder Kravet stærkere end nogen Sinde, og under alle Omstændigheder maa man erkende, at disse Krav delvis har deres store Berettigelse, og paa samme Maade klager Fiskere og Haandværkere sig. Over det hele hviler den truende Sky; der hedder Danmarks Valutavanskeligheder.

Over for alt dette er det berettiget at stille det Spørgsmaal: Hvordan gaar det til, at Tilstandene tilsyneladende er saadan? Er Danmark et fattigt Land, er Befolkningen udygtig og doven, eller hvad er der i Vejen? Ja, man skulde tro, det maatte være det sidste, for vi har i de sidste 4—5 Aar haft en industriel Højkonjunktur, som endnu ikke er flovet af. Høsten var i Aar i hvert Fald ikke saa daarlig, og det maa vel være berettiget at sige, at Landstingsflertallets Skiften i Fjor Efteraar ogsaa skulde kunne medvirke til, at Forholdene her i Landet blev bedre.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har som Ordfører for Socialdemokratiet talt om den frugtbare Samling, vi havde i Fjor, hvor der blev vedtaget 113 meget betydningsfulde Lovforslag, og har anvendt dette som Begrundelse for, at der ikke skulde ske saa meget i Aar. Saa er det, jeg siger hertil: Hvis dette virkelig er Tilfældet, hvis forrige Samling var saa urimelig frugtbar, hvis de 113 Love var af en saa indgribende Betydning, hvor kan det saa være, at Tilstanden forværres, at Arbejdsløsheden stiger, at Landbrugskrisen ikke er afhjulpet, at Fiskere i mange Egne er ved at gaa fallit og maa leve af Socialhjælp? Hvor kan det i det hele taget være, at den Udvikling, vi har kendt under Krisen siden 1931, nemlig at de rige blev rigere og de fattige blev fattigere, stadig væk fortsættes?

Jeg tror, man maa advare Regeringen mod paa nogen som helst Maade at hvile paa Laurbærerne fra i Fjor. Hele den økonomiske Situation kræver Handling, Udviklingen i Befolkningen gør det samme, Forholdene udefra presser ogsaa paa, og midt i det hele er vi hver eneste Dag Vidne til, at de, som blev slaaet ved Landstingsvalget i Fjor, og deres Meningsfæller i Befolkningen aldeles ikke føler sig slaaet, men at de rykker stærkere og mere aggressivt frem imod alle os andre, end de nogen Sinde tidligere har gjort. Det eneste, der kan dæmme op mod dette, er, at man nu endelig tager fat paa at holde de Løfter, som førte til Landstingsvalgsejren i September 1936.

Der har her allerede været talt om for-